

LIBOR KVAPIL

STRAŠILKA Z PŘÍZRAČNÉHO OSTROVA

STRAŠILKA Z PŘÍZRAČNÉHO OSTROVA

Libor Kvapil

Text © 2016 Libor Kvapil

Grafická úprava a sazba © Lukáš Vik, 2016

1. vydání © Lukáš Vik, 2016

ISBN ePub formátu: ISBN 978-80-7536-074-8

ISBN mobi formátu: ISBN 978-80-7536-075-5

ISBN PDF formátu: ISBN 978-80-7536-076-2

Konverze do elektronických formátů:

webdesignér Lukáš Vik

<http://www.lukasvik.cz>

1.

Existuje jeden ostrov. Ostrov na dalekém severu, daleko za Polárním kruhem, obklopený ledem, sněhem a mrazivými větry. Přesto, je ten ostrov zelený, zarostlý do luk a jehličnatých i listnatých lesů a žije na něm spousta zvířete.

I kdybyste ten ostrov hledali na všech mapách světa, jaké kdy lidé vytvořili, nikdy byste jej tam nenalezli. Nebyl totiž lidmi doposud do map zakreslen, protože jeho existenci nikdy žádný z objevitelů věrohodně neprokázal.

To ovšem neznamena, že neexistuje a nebyl nikdy v minulosti obydlen.

Kdybyste se na ten ostrov zadívali z výšky, nejspíš by vám připomínal kráter.

A nemýlili byste se.

On totiž opravdu vznikl díky meteoritu, který kdysi z vesmíru do těch severních končin spadl.

Pokud byste si chtěli ten ostrov zakreslit do mapy světa, postupovali byste nejspíš takto:

Nejprve byste namalovali menší kruh s horami a údolími. Vrcholky těch hor společně s okrajem ostrova by byly bílé, protože je pokrývá sníh a led. Vnitřní část, tedy údolí s rovinami by měly naopak barvu zelenou, protože jsou plné luk a lesů.

Ale to by nebylo všechno.

Kolem samotného ostrova se totiž táhne široký pruh nezamrzlého moře, které z vnější strany svírá v kruhu pás skalisek. Je úzký a podobá se zásnubnímu prstenu, tvořeného ledem a sněhem.

Takto by tedy nějak ten ostrov na mapě světa vypadal.

Kdybyste ovšem chtěli vytvořit podrobnou mapu samotného ostrova a provedli jeho průzkum, zjistili byste, jak zvláštní místo to je.

Je plný ruin – všemožných polorozpadlých staveb, kterým vévodí stupňovité věže, známé jako Zikkuraty. Tyto pyramidám podobné stavby se stavěly v Mezopotámii a Elamu. V pradávných dobách tedy na ostrově skutečně někdo žil ... nějaká velmi vyspělá civilizace, která celý ostrov přeměnila v jedno jediné obří město. Bylo obehnáno kolem dokola mohutnými zdmi, které doposud stojí nejen kolem okraje samotné pevniny, ale i na vnějším prstenci. To díky těmto ochranným zdem, zůstal nejspíš vnitřní svět ostrova zelený a nikdy nezamrzl. Tyto zdi jsou seskládané z obřích, hladce opracovaných kvádrovitých kamenů

a vyšší, než ty nejvyšší domy, jaké kdy lidstvo dovedlo postavit.

Jaká civilizace něco takového dokázala postavit a proč nakonec ostrov opustila, není známo. Podle fresek a mozaikovitých výjevů, které lze naleznout prakticky na každé ruině, která na ostrově stojí, se dá usuzovat, že zdejší obyvatelé byli nejen stavitelé, ale i cestovatelé a dobrodruzi. Měli zmapovaný celý svět, nebylo kontinentu, který by nenavštívili. Navíc to byli i milovníci exotické zvěře. Tu si dováželi ze svých cest domů a chovali ji, jako domácí mazlíčky. Nebyla to ovšem zvířata, jaká na světě žijí dnes, nýbrž taková, která lidé svými neuváženými činy vyhubili. Podle výjevů na stěnách je zdejší obyvatelé nechovali jen doma, nýbrž pro ně měli zbudovanou i jakousi prastarou zoologickou zahradu. Museli to být opravdu skvělí chovatelé, protože se těm zvířatům, díky jejich péči dařilo nezvykle dobře. Dokázali se nejen adaptovat na zdejší klimatické podmínky, ale i množit.

Nyní, když už byla civilizace pryč, tu zvěř žila opět divoce dle zákonů přírody.

Dá se tedy říct, že je tento ostrov velmi vzácnou přírodní rezervací. Lze se tu setkat s mamuty, kteří žili ještě v době Egyptských faraónů na Wrangelově ostrově, s ptáky Moa a obřím orlem Haastovým, které na Novém Zélandě vyhubili Maurové, s obřimi lemury Megaladapisemi, jenž vyhynuli na Madagaskaru díky vypalování lesů lidmi anebo se lvy evropskými, kteří zmizeli z povrchu světa v důsledku ztráty přirozeného prostředí, o které je připravili lidé a divocí psi. Žijí tu i Drontové, nelétaví ptáci známí spíš jako Blbouni nejapní a společenstva Alek velkých, které lidé vybíjeli po stovkách. Dají se tu zahlédnout i Korouni bezzubí, jediný druh sirén severních vod, jež padly za oběť lidstvu kvůli své kožešině.

Jak ale za chvíli sami poznáte, tato tuze vzácná zvířata nejsou zdaleka jedinými a ani nejpodivnějšími obyvateli tohoto ostrova.

2.

Ostrov se probouzel do nového jarního dne. Nebylo to ovšem probuzení, na jaké jsem já nebo vy zvyklí.

Kdepak.

Žádný ústup noci a rodící se úsvit s východem slunce se tu nekonal.

Možná se tomu někteří z vás podiví, proto se to pokusím vysvětlit.

Celé toto místo, jak už bylo řečeno na začátku, se nachází v oblasti za Polárním kruhem. V těchto končinách neexistuje, tak jako u nás den a noc. Za celý rok se tu vystřídají pouze dva úkazy známé jako Polární noc a Polární den. A každý z nich trvá celý půlrok. Polární noc nastává na podzim. Tehdy slunce zapadne za obzor a celý zdejší svět se ponoří do dlouhé nekončící noci, která odezní až s příchodem jara. Během ní se tu dá obvykle sledovat prazvláštní světelný úkaz, známý jako Polární záře. Na jaře pak nastává naopak Polární den. Tehdy vyjde nad celým tímto místem slunce a zapadne až za dlouhý půlrok,

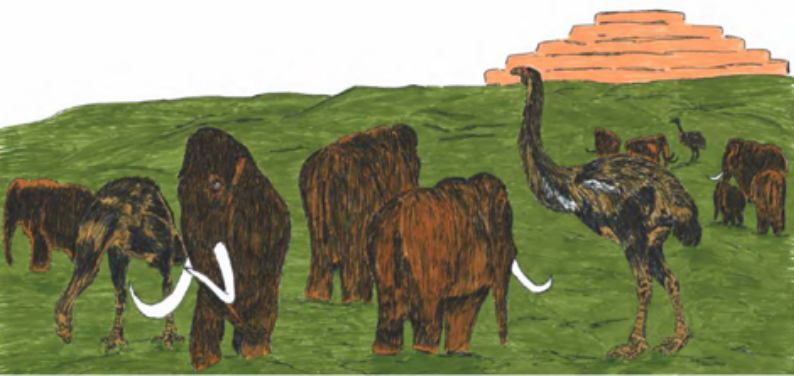
tedy na podzim. Během tohoto období lze spatřit další jev, kterému se říká Půlnoční slunce.

Tvorové, kteří do těchto končin zavítají, mají se zdejší nocí a dnem poněkud problémy. Trpí často nespavostí a únavou. Zdejšími obyvatelům to ale nevadí. Na podzim a v zimě, když je noc, tak hodně odpočívají, zatím co na jaře a v létě jsou naopak velmi aktivní a překypují pracovitostí a životem.

Ale zpět k našemu příběhu.

Ráno na ostrově probíhalo stejně jako kdy jindy. Zakrslí mamuti s ptáky Moa se ve stádech vydávali na travnaté pláně, aby se až k prasknutí přecpali zeleného. Obří lemuři se líně protahovali ve větvích stromů, nelétaví Drontové obcházeli své teritorium a vyháněli z něj všechny vetřelce, kteří se do něj opovážili vstoupit. V nezamrzlých vodách moře, rozprostírajících se mezi zdmi, se stovky Alek honily s macatými Korouny bezzubými. Obří orlové se vydávali na lov z horských hřebenů, lvi evropští číhali na kořist ve svých úkrytech.

I když by se zdálo, že měl každý co na práci, přeci jen se tu našel někdo, komu se nechtělo z vyhřátého pelíšku vstávat. Ten někdo byla bytost velmi zvláštní a ojedinělá. Na tomto ostrově, ani nikde jinde na světě nikoho podobného nenajdete. Od ostatních zvířat se podstatně lišila. Byla velmi rychlá a mrštná a navíc dovedla mluvit lidskou řečí. Měla i kouzelnou schopnost – dovedla dotekem léčit nemocná zvířata i rostliny. Možná vás nyní napadne, že to byla nejspíš nějaká víla nebo nějaká velmi mocná kouzelná bytost. Ale není tomu tak. I když možná tak trochu ano, ale s určitostí to říci nedovedu. Abych řekl pravdu, tak vám toho o té bytosti moc neřeknu, protože toho o ní vím velmi málo.

Nevím, jak přišla na svět, nevím, zda má kromě léčení i jiné kouzelné schopnosti, nevím ani, zda na ostrově její předkové žili od nepaměti nebo je sem přivezli prastaří obyvatelé, jako ostatní zvířata. Nevím, ani jak se přihodilo, že tu zůstala jako jediná svého druhu.

Sama, samotinká.

Kromě toho, co jsem řekl, o ní vím už jen to, že to byla dívenka jménem Strašilka. Na první pohled se podobala vyzáblé desetileté dívence. Z dálky byste si ji jistě spletli s člověkem. Měla úplně stejnou stavbu těla, jako vy nebo já.

Kdybyste ji ovšem spatřili z blízka, zatajil by se vám úžasem dech. Zjistili byste totiž, že je to člověku nepodobné stvoření. Na místo kůže má totiž celé tělo pokryté malinkými lesknoucími se modro zelenými šupinami. Tvář má v mnoha ohledech lidskou. Nos jako bambulku, rty větší a sytě rudé. Oči má však kočičí se žlutými duhovkami a uši delší, špičaté. Na hlavě jí nad každým obočím vyrůstají dva páry růžků. Vlasy rudé barvy má dlouhé a kudrnaté. Mezi prsty na ruce i nohou má plovací blány, což nasvědčuje

tomu, že je skvělým plavcem. Oblečená je do dlouhého, špinavého a potrhaného trika.

Strašilka bydlela v lese v noře, pod kořeny prastarého dubu. I přesto, že to bylo velmi živé stvoření, strašně ráda vyspávala zachumlaná ve svém vyhrátém, mechem vystlaném pelíšku.

Tak jako dnes.

Jenže stejně jako jindy, i tentokrát jí ze spaní budil její hladový žaludek.

„Ne, ještě se mi vstávat nechce,“ řekla, když se její žaludek už po několikáté ohlásil hlasitým zakručněním. „Musíš to vydržet.“

Žaludek to však nechtěl pochopit a ozval se znovu.

„Nech mě být!“ mračila se Strašilka.

„Kořínky ti nasbírám, až budu chtít.“

Žaludek opět zakručel.

„Ty toho nenecháš, otravo otravná?“ zlobila se Strašilka. „Já nejsem tvůj sluha - rozumíš?!“

Jenže žaludek se nedal odbít tak lehce.

Rozezvučel se tak nahlas, až z toho zaléhalo v uších a nepřestal, dokud nedosáhl svého.

„No jo, pořád. Vždyť už jdu.“ vyhrabala se Strašilka rezignovaně z mechu, promnula si

ospalý obličej a těžkopádně se vypořádala ze svénory ven.

3.

Když byla Strašilka venku v lese, zbystřila všechny své smysly. Musela se mít totiž neustále na pozoru. Vůbec neměla lehký život. Možná si myslíte, že díky svým schopnostem byla na ostrově uctívanou bytostí. Jenže to není pravda.

Strašilka byla pro zdejší predátory stejnou kořistí, jako každý jiný býložravec. Proto, aby přežila, se neustále ukrývala a maskovala. Musí se jí ovšem nechat, že v tom byla opravdu dobrá. Co dobrá – nejlepší.

I kdybyste stáli třeba jen krok od ní, nevěděli byste o její přítomnosti, pokud by to ona sama nechtěla.

Tak jako jindy, i toho dne se Strašilka plížila lesem jako přízrak a zaháněla hlad sběrem kořínků. Její žaludek už se utiřil a spokojeně trávil. Byl najedený tak akorát.

Strašilka dbala na to, aby se kořínků nepřejídala. Nechtěla mít nacpané břicho, protože by se pak špatně hýbala a byla by snadnou kořistí pro zdejší dravce.

Když měla Strašilka po jídle, rozhodla se, že je nejvyšší čas provést lumpárnu dne.

Provést lumpárnu dne znamenalo, ztropit si legraci z někoho na ostrově.

Tak jako tenkrát, když si osedlala obřího orla Haastova a proletěla se na něm nad celým ostrovem. Ten se tehdy panečku čertil. Celý týden ji poté hledal a chtěl jí za trest sníst.

Abyste tomu rozuměli správně.

Strašilka to nedělala proto, že by byla zlá, nebo že by si nedokázala vymyslet jinou zábavu, nebo si dokonce nedovedla hrát.

Naopak.

Strašilka byla velmi mírumilovné stvoření, pomáhající nemocným. Dovedla se i zabavit a obzvlášť si pak hrát. Lumpárnu dne si vymyslela, protože byla osamělá. A když myslím osamělá, mám na mysli, velmi osamělá, což konec konců potvrzuje i fakt, že si povídala s vlastním žaludkem. Ano, bylo tu spousta zvířat, s nimiž se přátelila a hrála si. S ptáky Moaráda závodila v běhu, s lemury a mamuty si zase hrávala na schovávanou a s Alkami na vodní honěnou.

Jenže ať si tu se zvířaty hrála sebevíc, cítila, že to není ono. Cítila, že jí něco chybí. Opravdový přítel, takový, který ji pochopí, pomůže ji i ochrání, s kterým se zasměje i zamyslí. A to se zvířaty, i když je měla sebevíc ráda, jednoduše nešlo. S žádným z nich si nemohla ani opravdově popovídat. Neznala jejich řeč a ona zase neznala tu její. Ano, povídala si s nimi a dokonce se i hádala, ale nebylo to opravdové. Jen si domýšlela, co zvířata říkají. Tak jako, když si lidé povídají se svými zvířecími mazlíčky. Sice mají pocit, že jim zvíře rozumí, ale nikdy si tím nemohou být jisti, protože se jejich mazlíček neprojevuje lidskou řečí, nýbrž zvířecí.

A tak aby Strašilka na svoji samotu alespoň na okamžik zapomněla, prováděla lumpárnu dne.

To ráno nebylo ničím výjimečné a tak jí nic nebránilo v tom, aby svoji tradici porušila.

Strašilka se plížila lesem. Byla tichá jako myška. Měla v plánu vylekat obřího lemura, který si právě, jen několik kroků od ní, lenošně vysedával v trávě mezi akáty a pojídal jejich šťavnaté větve s listy. Strašilka toho lemura moc

dobře znala. Pojmenovala ho Brbla, protože se pořád tvářil uraženě a něco si neustále sám pro sebe brblal.

Ukryla se za kmen borovice, a přemýšlela, jak to celé provede. Samozřejmě, že jediné, co ji napadlo, bylo to, že na Brblu jednoduše vybafne. Musela být ale opatrná, aby ji před tím, než to celé provede, nezahlédli Brblovi příbuzní, kteří se povalovali ve větvích okolních stromů.

Kdybych vám měl lemury Megaladapise popsat, začal bych nejprve příměrem. Řekl bych, že se nápadně podobají medvídkovi koala anebo Indrimu. Samozřejmě v obřím provedení. Tito metr a půl vysokí mírumilovní stromoví primáti měli zakrnělé ocásky, nohy dlouhé a štíhlé, zatím co ruce v porovnání s nimi krátké. Měli dlouhé krky a hlavu podobnou lišce, uši kulaté, čenich dlouhý, oči okrově žluté. Jejich srst byla velmi hustá až hedvábná, zbarvena směsicí černé, šedé a bílé.

Brbla právě ukousl další kus větve. Musela mu opravdu chutnat, protože při žvýkání mlaskal a hladil si přitom své vypouklé chlupaté břicho.

A právě v tom okamžiku, kdy to nejméně čekal, protože mlaskal tak hlasitě, že se to v divoké ozvěně rozléhalo široko daleko, vyskočila přímo proti němu Strašilka zpoza kmene a s divokým rykem ho povalila do trávy.

Brbla se rozeřval, jako by ho na nože brali. Vřískal, až zaléhalo v uších a koulel při tom

očima, až se zdálo, že mu každým okamžikem vypadnou z důlků. Vysmekl se ze Strašilčina sevření a neohrabaně šplhal po nejbližším kmeni stromů do bezpečí jeho košaté koruny. Polekal přitom své lemuří druhy, a to tak, že se jich několik zřítilo z větví, kde odpočívali na zem.

„Nechal se nachytat,“ smála se Strašilka a co jí nohy dovolily, utíkala pryč.

4.

„Brblo, Brblo, Brblo, ty jsi ale trdlo,“
chechtala se Strašilka celou dobu, co běžela
lesem.

Cítila se nesmírně uspokojeně.

Šťastně. Protože Brblu už dlouho tak
nevypekla.

Utišila se, až když doběhla na okraj lesa,
za nímž se rozprostírala do trávy zarostlá
rovina, v které stálo několik desítek mechem
obrostlých, kamenných soch, připomínající
lidské postavy.

Strašilka se na okamžik zadívala přes rovinu
do dálky, kde se táhly v kaskádách ruiny domů
s deseti zikkuraty, zarostlými do nízkých
jehličnanů. Chvěla se přitom po celém těle.

Očima divoce těkala zleva doprava.

„Vzduch je čistý,“ oddechla si a soustředila
pohled zpět na rovinu, kde se mezi sochami
pásala stáda mamutů společně s ptáky Moa.

Zdejší mamuti byli na chlup podobní těm,
které v pradávných dobách lovili pravěcí lidé.
Měli chobot, malé kulaté uši, čtyři sloupovité

nohy, dlouhé zahnuté kly a tělo porostlé rezavými chlupy. Přesto se v jedné zásadní věci lišili od svých mamutích bratranců, které znáte z muzeí a knih. Byli to totiž trpaslíci. Na výšku neměřili ani dva metry. Důvodem jejich zakrslého vzrůstu bylo, že pocházeli z Wrangelova ostrova, kde se museli přizpůsobit životu v prostředí s omezenými zdroji potravy. No a nejlepším způsobem, jak toho příroda u zvíře žijící na malých ostrovech dosáhne je ten, že obry přemění na trpaslíky.

Ptáci Moa, kteří se rovinou majestátně pohybovali, byli oproti mamutům pravými titány. Tito nelétaví ptáci měřili na výšku téměř čtyři metry. Byly to opravdové ptačí „žirafy.“ Tedy jen samice, protože samci byli mnohdy až o polovinu menší. Ptáci Moa měli těžké tělo, dlouhé a silné nohy uzpůsobené k rychlému běhu a dlouhý krk zakončený malou hlavou, ozdobenou pérovou chocholkou, a širokým ohnutým zobákem. Jejich peří bylo zbarvené do černohněda. Na hřbetě měli peří dlouhé a husté tak, že překrývalo i krátký ocas. Zvláštností

těchto ptáku bylo, že neměli křídla. Opravdu. Byli úplně bezkřídlí.

Strašilka si zvířata zkoumavě prohlížela.

Hledala mezi nimi dvě mláďata. Mamuta Chobůtka a ptáka Chocholku. Byli to její ochočení mazlíčci. Strašilka jim vždy vyprávěla své příběhy a zážitky a hrála si s nimi. Ještě okamžik pátrala pohledem, ale ani jednoho z těch dvou nezahlédla.

„Kde se zase courají?“ mračila se.

Volat na ně nechtěla. Mezi ruinami Zikkuratů měli totiž své pelechy lvi evropští. Byli to nelítostní predátoři a Strašilka se jich bála. Jenže když Chobůtka s Chocholkou ne a ne najít, rozhodla se, že na ně zapíská. Byl to takový jejich smluvený signál, určený právě pro tyto případy. Samozřejmě že nepískala nahlas. Ale jen jemně, že to bylo sotva slyšet. I tak to stačilo k tomu, aby Chobůtka s Chocholkou upozornila na to, že tu je.

Strašilka nestačila ani poprvé dohvízdnout a už k ní ti dva běželi. Chobůtek ji už z dálky zdravil troubením na chobot a Chocholka

zase klapala zobákem. Strašilka jim radostně zamávala a vyšla jim ze skrytu lesa naproti.

„Ahoj, vy dva,“ hladila je, když se setkali. Přitulili se k sobě. Strašilka škrábala Chobůtka za uchem a Chocholku na voleti. Těm dvěma se to tak líbilo, že byli blahem bez sebe.

„Představte si, co se mi dnes podařilo,“ oznamovala jim se smíchem. „Vylekala jsem

Brblu – toho starého mrzutého lenochoda. Kdybyste ho viděli. Ten se panečku polekal... a jak pelášil na strom. Vsadím se, že z něj do podzimu nesleze.“

Ti dva jí na to pochopitelně nic neřekli. Jen se ke Strašilce tulili a žadonili, aby je dál laskala.

„Vy mě vůbec neposloucháte,“ zakroutila hlavou Strašilka. Ale jen jednou, protože se o ni oba tak silně opírali, že se sotva dokázala udržet na nohou. „Nechte toho vy divoši,“ rozesmála se. „Vždyť mě povalíte.“ Jenže Chobůtek s Chocholkou toho nenechali. Byli rádi, že ji vidí a mazlí se spolu. Tiskli se k ní a šťouchali do ní, až s ní házeli zleva doprava. Ale Strašilce to ani trochu nevadilo. Naopak, moc se jí to líbilo. Mazlila se s nimi ráda. Bývaly dny, kdy se ti tři setkali na dlouhou dobu a pěkně si vyhráli. Bývaly však i dny, kdy se třeba vůbec nesetkali, nebo se setkali na pouhý okamžik.

Tak jako dnes.

Strašilka povalila Chobůtka do trávy, sedla si na něho a společně s Chocholkou ho tahali za ucho. Chobůtek na ně frkal a na oplátku je plácal chobotem po hlavách. Ti tři byli právě

v tom nejlepším, když se rovinou rozlehl zlověstný řev. Byl tak strašlivý, že se zvěř z roviny dala na útěk.

„Lvi,“ vyskočila Strašilka na nohy. „Utíkejte!“ pobízela Chobůtka s Chocholkou. „Honem do bezpečí.“